

מחול

סיפור הטיארה :
סדנא 1982,
להקת בת-שבע

בשבוע שעבר, באולם נחמני בתל-אביב, ראיתי את עבודת „הסדנא-1982" של להקת בת-שבע.

הדה אורן אינה מתחילה וה„קרדיט" שלה אינו קטן, ומשום כך התפלאתי, עד כמה מזכירה יצירתה „קולות ממ-עמקיים" יצירה של כורי-אוגרפית אחרת, „ערבות, בי-צות, יער", של זאבה כהן, שהועלתה בלהקת בת-שבע. וכאן לא עזרו אפילו קולר תיהם האוטנטיים של הלווי-תנים המוקלטים.

כוריאוגרף אחר, יוסי תמים, הוא רקדן מוכשר וסוגסטיבי ויצירתו, „התהוות", ניסתה ללכת על גדול יותר מדי. היה שילוב יפה בריקודיהם של שלושה זוגות, מה גם שרקדו כאן גם רקדנים מנר-סים כמו דוד דביר ושלי שיר, אך האמירה בתוספת המסך הקרוע (והמיותר) פחות אמרה משאמרה.

ומכאן אני מגיע לשתי יצי רות שדומה, היה בהן יותר מבשאר. „הקץ לתוס" של אליס צור-כהן היא אמנם יצירה בעלת נושא שדוף ב-מקצת („משחקים שתחילתם טוהר ותום מסתיימים במעשי אכזריות. מן הפולחן וההר-ללות עולה וצומחת חברה פראית, שאינה מותירה זכר לנאמנות ותבונה" — ציטטה מתוך „בעל זבוב" לויליאם גולדינג), אבל הניסוי המ-חולי הזה היה בעל נוכחות, כוח ובעיקר: עבודה מגובשת עם קבוצת רקדנים. גם ה-קומפוזיציה הבימתית היתה בעלת ענין.

אך לדידי, היצירה הראוייה ביותר לכינוי עבודת סדנא, עבודה ניסויית מעניינת, אף חריגה, היתה יצירתם המ-שותפת ככוריאוגרפים וכרק-דנים של עפרה דודאי ואמיר קולבן „אסא מתלקזבה" (סיפור כמו בדיה). סיפור על טיארה (עפיפון) של ילד, ש-קולה „הפך לעשן גדול... וה-טיארה הנושאת סיפורים ר-שירים הדליקה את האדמה... ועפו חגבולות וכו'".

על הבמה החשופה שר וניגן בעוד אחמד מסרי מעכו את יצירתו של מארסל חליפה (לבנון) כשהרקדנים מספרים את הסיפור בגופם, חורגים מגבול הבמה — והמחול כולו הוא דרמה של תנועה.

לא מושלם אולי, אך מעניין ומרתק. יצירה שראוי — משום ייחודה לחזור ולהע-לותה גם במסגרת הבכורות הסדורות של הלהקה.

● משה בן-שאול